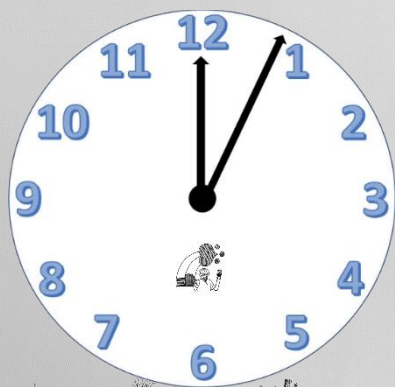

PROBUZENÍ

Ludvík FILIP

PROBUZENÍ

Ludvík Filip

Text c 2021, Ing. Ludvik Filip

Grafická oprava a sazba c 2021, Lukaš Vik

Obalka a obrázky c 2021, Ing. Ludvik Filip,

logo uvnitř hodin Mgr. Rene Filip

Korektury Ing. Jiří ŠEBESTIK

1. vydání c 2021, Lukaš Vik - E-knihy hned

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-318-3 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-319-0 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesigner Lukaš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

© Jakákoli část z této knihy může být volně šiřitelná, jakýmkoli způsobem, pokud bude uveden plný název zdroje, název a autor.

Knihu věnuji svým nejbližším a také kamarádům, kteří mne snad neukamenují, když jsem si pro smyšlené postavy vypůjčil jejich jména. A také všem přemýšlivým čtenářům.

V úvodu si dovoluji vyslovit obrovské poděkování kamarádovi Jiřímu Šebestíkovi, který se zhostil korektury textu. Jirko moc díky.

Autor prohlašuje, že dílo je pouze literární fikcí a není skutečným popisem událostí. Nejedná se tedy o encyklopedický souhrn proběhlých dějů. Celý příběh je pouze směsí autorových zkušeností, prožitků a vizí, nikoli popisem skutečných událostí.

Postavy uvedené v textu slouží pouze pro vytváření souvislostí. Pokud jsou použita jména osob, jež se skutečně v reálném světě vyskytují, nebo se vyskytovala, opět slouží jen jako propojení dějové linky. Nejedná se o popis jejich skutků ani se nejedná o přenos jejich myšlenek do textu.

Autor nepopírá, že co je jen vizí, se může i stát. Není však vizionář, který tahá dějinné události jako kouzelník králíky z klobouku.

Fiktivní příběh party kamarádů, která nám na pozadí skutečných míst a za použití reálných i smyšlených informací a dat vypráví o světě a životě, který kolem nich proudí a proudil. Pohledem aktérů nám ukazuje svět i pohledem zpátky do minulosti. Co se tedy nyní děje, tedy jako současný stav nebo jako pohled zpátky do minulosti, která ještě nenastala, a dá-li Bůh, snad zcela nenastane. Jednotlivé osoby přispívají k hodnocení vnějšího světa kritickým pohledem, ale také chválou úspěchů.

Děj románu je možnou fikcí, vizí, výhledem nebo prognózou, kterou autor nezpochybňuje jiná fakta, jež mohou vést k jakémukoli výkladu a jiné budoucnosti, než jak jsou v románu uvedena. Nebo se jedná o cokoli jiného. Čtenář jistě uvážlivě zhodnotí uvedené fikce, fakta, data nebo pohledy, a sám si vytvoří svůj vlastní pohled. Není možné se tedy jakýmkoli způsobem spoléhat na možný výhled nebo průběh uvedených dějů, protože se jedná jen o smyšlený (ale přesto možný) vývoj, který posoudí jen budoucí hodnotitelé. Autor si také neklade za cíl určovat posloupnosti ani vzájemné souvislosti. Možná, kdo ví, mohou být časové a dějové souvislosti jiné, nebo se vůbec nestaly nebo nestanou.

Může dojít k probuzení?

Řazení kapitol**Květen 2044***15.5.2044, neděle***Září 2044***20.9.2044, úterý**21.9.2044, středa**22.9.2044, čtvrtek**23.9.2044, pátek**24.9.2044, sobota**25.9.2044, neděle***Září 2020***11.9.2020, pátek**12.9.2020, sobota**13.9.2020, neděle***Květen 2045***17.5.2045, středa**18.5.2045, čtvrtek**19.5.2045, pátek**20.5.2045, sobota**21.5.2045, neděle*

Květen 2044

15.5.2044, neděle

Pohled z dále na Ještěd byl ohromující. Dnes, stejně jako léta předtím. A každý den jiný. Když vysílač Hubáček s kolegy vymýšlel a následně tvořil, jen on sám možná cítil, jaký dopad na okolí bude mít. Tomu pohledu se nic nevyrovná. Startující raketa na kopci nad Libercem. A to vyhrál s projektem, který nesplňoval požadavky zadání veřejné soutěže. Prostě ohromil. Ještě, že v té době seděli v komisi lidé, kteří se neřídili jako oslové zadáním, ale byli schopni se nad něj povznést a umožnit tak vzniknout dílu, které bylo ještě v roce 1969, tedy v čase, kdy se vysílač stavěl a Evropu rozdělovala *Železná opona*, oceněn *Perretovou cenou*, tedy nejvyšším oceněním *Mezinárodní unie architektů*.

Od doby, co se nastěhovali do tohoto domu, jenž byl vždy připraven i na nečekané návštěvy, neboť s tím úmyslem jej také nechali postavit, nechal Josef umístit do vikýře kameru. Ta každou celou hodinu udělala snímek Ještědu. Také byl ten vikýř speciálně včleněn do dispozice domu, aby do něj mohla být kamera usazena. A za těch 18 let jich už byly tisíce. Pravidelně sledoval, jaké záběry se za den nashromáždily. Dvacet čtyři kousků za den shlédl za chvíli a potom vždy, když někdo přijel, měl radost, pokud se kdokoli kochal s ním. Pro někoho bláznovství, ale rozhodně neškodné. A stejně jako kdykoli, kdy vyšel z domu, i nyní, když se měli všichni loučit a rozjet se zpět do svých domovů, se k Ještědu rozhlédl. Kolem byla celá země pokryta bílým kobercem, na který dnes ráno připadla další vrstva prašanu, a záchvěvy větru jej proháněly kolem domu. Nezvykle chladné jaro. Ledový vítr mu foukal přes bundu, již si na sebe ledabyly oblékl, když se šli loučit. „Na konec května docela nezvyklé jarní počasí. Tak takové počasí v této zemi panovalo, když jsem se narodil. Alespoň tak mi to maminka vždycky říkala. Zima a mráz. Ale to už je dávno,“ povzdechl si hostitel, když došlo na čas loučení.

„A to si jen vymýšlíš, abys nás utěšil, nebo si to, Josefe, pamatuješ,

že ti to maminka tak říkala,“ zeptal se Karel.

„Karle, pamatuji, takové informace se přece nezapomínají. Pravda, já pamětníkem nejsem, ale léta mi to maminka připomínala, když jsem měl narozeniny, a porovnávala to vždy s tím, jaké bylo aktuálně počasí. Tehdy v noci na maminku přišly bolesti, a protože jsme bydleli u babičky na vesnici, tedy padesáti chalup, kravína a na kopci s otočkou autobusu, a táta byl v práci, tak babička běžela k sousedům, kteří měli doma veřejnou stanici. Tehdy byl běžně telefon jen ve fabrikách. A my bydleli na malé dědině. Žádný videotelefon, žádný zvonek. V malém domku bez vody a s dřevěnou kadibudkou. A to tam ve dvou místnostech a kuchyni žili prababička, děda s babičkou, maminka s tátou a její tři sourozenci. A do toho jsem přibyl ještě já.“

„No ty děláš, jako by všichni ostatní měli kdoví jaký bydlení,“ vstoupil do řeči Marcel.

„Tak to naši měli ústřední topení i splachovací záchod, už když jsem se narodila,“ doplnila Věrka.

Marta vstoupila do debaty, ač běžně nechávala všechny vypovídat. Takových bezbřehých debat se většinou neúčastnila, jen doplnila: „Jenže ty jsi, děvče, krapet mladší, a každý rok v té době byl znát nejen ve městě, ale i na té vesnici.“

„Jo, pamětníků už není moc, ale abych ještě dořekl...,“ chtěl dodat Josef, ale Míra mu rychle skočil do řeči.

„Tak si to nech na příště, ty pamětníku,“ vyprskl Míra smíchy. „Když se rozkecáš, a my tě v tom necháme, tak se domů nedostaneme nikdy, mám pravdu, Gusto?“

„Jo, tak to bych podepsal.“

...

...

...

...

21.9.2044, středa

...

...

...

Josef se obrátil k Marcelovi. „Máš nějaký novinky kolem toho ISS?“

„Mám, ale chtěl jsem si to nechat po snídani. Stejně na tom nic nezměníme, tak to mohlo počkat. Podle zpráv už odhalili ve *SpaceX* skupinu, jež byla přímo napojena na nějakou militantní muslimskou organizaci v Kalifornii. Objevili ji už před léty, ale potom byla dlouhou dobu uspaná, tak si mysleli, že buď odešla, nebo že skončila. A prd. Potají lákali mezi sebe další a dnes mají zjištěno, že skoro čtyřicet procent týmu ve *SpaceX* jsou muslimové, kteří nesnášejí USA a zhýralý život. A v Kalifornii, kde se ženy rozhodně nezahalují, tam obzvlášť. Museli to hodně dobře tajit, když se to prolátlo až nyní. A to prý jen proto, že nějaký zaměstnanec neudržel jazyk za zuby a chvástal se, že je to teprve začátek. *FBI* tam teď vyšetřuje a zjišťuje, zda se neobjeví další plány na případné budoucí útoky. A docela je možná i varianta, že o všem mohl prý vědět i *Musk*, ten je zatím v domácí karanténě a nesmí opustit dům. Je vážně nemocen a probleskují prý obavy, že ten jeho satelitní prstenec může mít na svých palubách také zbraně nebo výbušné systémy. A Rada mezinárodní spolupráce kosmu, tedy *ISCC*, jedná o tom, co s tím *Saúdem*. Zatím se nemohou shodnout, co s ním udělat. Na *ISS* probíhá kontrola všech částí a systémů, zda to byla jen ta jedna výbušnina, nebo se tam nachází i něco jiného. Tak jen aby nám to nespadlo na hlavu. Kdy by šlo o neřízený pád, může to spadnout na Zemi v podstatě kamkoli.“

„To máme tedy před sebou pěkné vyhlídky. Ještě, že je takový krásný podzim a máme co jíst,“ rozumoval Josef.

„Ty seš vážně vůl, místo abys přemýšlel nad tím, že ti to může spadnout na palici, mluvíš zde o jídle. Martine pojď, nebo ho vážně trefím. A dej na něj, prosím, Leni, pozor, ať se někde neztratí. A taky prosím dohlédni, aby náhodou nepošel hladý.“

„Dám Marceli, a můžeš nám, prosím, na oběd zamluvit místo v boudě? Na jednu?“

„Až do neděle jsou tam rezervovány pro nás dva stoly. Přece se nebudeme přizpůsobovat tomu, jak lidi budou odcházet a přicházet.“

„Tak už pojď, Marceli, máš jet do toho Ústí, tak oběd s námi asi nedáš. Jinak v jednu se uvidíme u stolu,“ sděloval přes rameno Martin.

„A my vyrazíme kam, Josefe,“ zeptala se Lenka

„Vyrazil bych na rašeliniště *SWAMP* podívat se, jestli uvidíme rosnatku. Pamatuješ ještě, jak tenkrát *Vaněk* se *Žufánkem* vyráběli *Rosolku*, což byl kdysi velmi oblíbený likér v českých zemích, podle více jak tři sta let staré receptury? Jen, pokud si správně pamatuji, museli tu rosnatku nechat dovézt až někde z *Austrálie*. A nakonec vyrobili jenom patnáct lahví. A ty šly na dračku.“

„Ten Marcel snad bude mít i pravdu,“ povzdechla si Lenka. „Ty myslíš na jídlo, i když se jdeme jen projít do přírody.“

„Proč? *Rosolka* není jídlo, ale likér. Budu se muset zeptat Marcela, jestli neuvažuje, že by ji třeba taky vyráběli, nebo aspoň někde kupovali a prodávali. *Likérka Žufánek* jede pořád. Nebo by našli třeba někoho blíže, aby nemuseli jezdit až na *Moravu*. I když oni jsou fakt jedničky.“

...

...

...

„Odkud bereš kávu Marceli? Je moc dobrá,“ zajímal se Josef.

„Kompletní sortiment bereme z pražírny kávy *Louka* z *Bělé*. Kdybyste si kávu vyměnili, možná byste zjistili, že je to trochu z jiných směsí.

Ta, kam se dává mléko, je jiná, než ty, jež se vaří jen jako černá káva.“

„Řekla bych, že vše je skvělé, jak ta káva, tak zákusky,“ chválila Lenka. „Mohl bys je klidně vozit k nám do Liberce, co ty na to?“

„Když chceš dobré zákusky, přijed’ si sem. Když budu někam vozit to, co umíme, tak sem přijede méně lidí. A když přijedou, tak zde rozhodně utratí více, než kdyby si jen někde koupili zákusky. A doufám, že jsi jim ukázala, jak se má dělat správně ten medovník. Protože to, co vždy přivezeš, nebo co jím u vás, tak to je špička. A tady se ji snažíme dělat taky.“

„Pláty máme hotové, ale teď je třeba je nechat aspoň do soboty uležet. Až potom uděláme náplň a naplníme je. Tak v sobotu večer je budeš mít k dispozici. Ale nechval dne před večerem, ještě to není hotové. Když jsme to dělali, byly u toho kromě Martina tři cukrářky. Tak si každý udělal své a budeme porovnávat. Na některé drobné chybky jsem je upozornila, jinak by to snad mohlo vyjít. Uvidíme.“

„Děkuji. Pokud se to povede, bude medovník zařazen do nabídky a bude se jmenovat *Medovník podle Lenky*. Už zde nabízíme na pláži *Křestní pekáče podle Josefovy maminky*, tak můžete rozšířit váš rodinný sortiment. A nevěřili byste, jaký je o ně zájem. Děláme je přesně tak, jak to zde maminka před třiceti lety na prasátku ukazovala, když je pekla na plechu na grilu. Pečené jsou úplně stejně na suchém plátu, potírané sádlem a potřené domácími švestkovými povidly. Já si tam pro ně taky chodím.“

„Počkej do soboty a uvidíš. Ještě je důležitá ta náplň. A potom je teprve můžeš zařazovat do nabídky. Kdyby to ale vyšlo, mohl bys mi platit procenta z tržby,“ zahecovala si Lenka a obrátila se pohledem na Marcela.

„No, to určitě, ne!“ Marcel přijal hru zlého kluka a doplnil, „můžeš být ráda, že zde něco po tobě zůstane pro historii.“

„Tak jsem tady. Kuchyně uklizená, s pekařkami domluvena sobota, jo a těm, co normálně nemají směnu, jsem slíbil odměnu,“ informoval Martin, který si s rozpitým pivem právě přisedl ke skupině.

„V pohodě, když to dopadne, stopro se to vyplatí. Protože takový medovník tady široko daleko nikdo nenabízí. A ty průmyslový jsou už

ohraný. Univerzální chuť a chemie, aby to dlouho vydrželo. A to nechceme. Jinak tady koukám na další zprávy ohledně ISS,“ sděloval Marcel ostatním. „Musk je v domácím vězení a prohledávají všechny budovy, které patří do jeho impéria. Množství informací je šifrovaných a vláda USA mu nabídla, že pokud začne spolupracovat, čeká ho maximálně doživotí místo trestu smrti, čemuž by jinak neunikl. Zatím se však nevyjádřil. Je vážně nemocen, tak asi zvažuje, zda by nebyla pro něj smrt vysvobozením. Co je už ale stoprocentně potvrzeno, že množství peněz dostával od šejků, kteří si tak možná otevřeli cestu na ISS a kdo ví ještě kam. Začínají také na povrch vyplouvat informace, kolik politiků v USA je zapojeno do praní špinavých peněz, respektive krytí černých obchodů. Ono taky od doby, kdy po krizi Covid-19 se propadly USA do nekonečné spirály finančních ztrát a v některých státech se život téměř zastavil, tak se jižní státy USA odpojily a vytvořily v roce 2027 CSS. Tedy *Konfederaci jižních států*, která v podstatě kopíruje původní *Konfederované státy americké* z 19. století s hlavním městem *Richmondem*. A protože to byly na jihu bohaté státy, mají s financováním země menší problémy, než jejich severní soused. Určitě vzpomínáte, jak takzvaná největší demokracie a ekonomika světa při té krizi Covid-19 během tří týdnů spadla až na dno. Léta ukazovala světu svaly a najednou konec. Jak málo času stačilo na to, aby byla kompletně usazena do tvrdé reality, s jíž se nemohla rovnat žádná z katastrof, co tuto zemi kdy postihla. Přes dva miliony nemocných, statisíce mrtvých a přes třicet milionů nezaměstnaných. A ještě se uvedené počty zvyšovaly násobně.

...

...

...

„Dovolím si vám pánové vstoupit do debaty,“ přihlásil se ke slovu Martin. „V USA, tedy těch nových, a v Anglii byly dnes demonstrace na podporu toho zlikvidovaného teroristy, protože i když je mrtvý,

podle demonstrantů měl právo stanici zničit, když mu to přikázal jeho *Bůh*. Protože jen on může vnést světlo do našeho konání a jakékoli technické prostředky na orbitě jsou prý proti vůli *Nejvyššího*. No nejsou to magoři? Když dnes nemohou, nebo mohou, ale nikdo je neposlouchá, fungovat všechny ty uječené spolky ekologistů, genderistů a já nevím, jak se všichni ti fanatičtí magoři, kdy jmenovali, tak zase někdo vymýšlí nová témata, aby vynikl.“

„Jo, vždy se najdou takoví, kdož jako osli slouží někomu jinému. Copak si ještě někdo myslící vůbec může pustit do hlavy myšlenku,

a nevyšlo to, asi by moc pyšný na to nebyl, že mu nějaký pitomec poradil něco, co nepřineslo žádný užitek. Jen měl štěstí, že si nenechal radit od někoho ještě horšího,“ uchechtl se Josef, aby ho náhodou někdo nechtěl dál chválit.

„Ty seš fakt debil,“ ohodnotil Josefův smích Marcel. „Ale stejně jsem rád, že tě mám. To byla možná největší výhra mého života, když jsem

12.9.2020, sobota

„Krásné ráno, Leni, a krásné ráno, mami,“ pozdravil Josef. „Jak to, že nespíte, to vás vzbudil můj budík?“

„Já jsem vzhůru už dlouho, ale není kam spěchat,“ odpověděla maminka.

Lenka Josefa, který se k ní sklonil poté, co slezl z patra, políbila a přisvědčila, že je vzhůru jen chvíli, a protože je venku ticho a klid, ještě leží. Josef tedy vykonal ranní hygienu a vyrazil k autu, aby počkal na Marcela. Bylo již po osmé a Marcel nikde, byť si určili již včera čas, kdy vyrazí. Rozhodl se tedy Marcelovi zavolat. Telefon sice vyzváněl, ale bez reakce.

Nečekaně se otevřely dveře sprchy a vycházel Marcel: „Promiň, nějak jsem se nemohl vzbudit. Jen se převléknu a za chvíli jsem zpět,“ prohlásil a vyrazil do své chatky. Za několik minut byl zpět. „Jen vezmeme bedýnku na prasátko a můžeme vyrazit.“

„Hezké ráno,“ pozdravil Josef Libora, který douklízel toalety, a právě vycházel ven. „Ty jsi ale ranní ptáče. Všichni spí, a ty už musíš makat.“

...
...
...

Josef osířel, ale i tak si vychutnával šplouchající vodu a odrazy slunečních paprsků o hladinu jezera. Kdyby idylu občas nenarušil hluk dětí, kteří po boku rodičů nastupovali na elektrické loďky, byl by to téměř idylický čas. Žár v grilu se střídal s výrony páry a uhasínajícím ohněm, který Josef opět a opět rozdmýchával vložením menších

sušších kousků. Kdyby ten habr byl suchý, to by byla radost grilovat. Takto to bylo spíše utrpení. Ještě jedno pivo stihl vypít, než se z vody vynořil Karel a hnal se k němu: „Tak jak to vidíš chlape? A kde všichni jsou?“

„Jde to pomalu, ale něco z toho bude. V nejhorším se to pod kůží uvaří. Pomohl jsem tomu trochu tím, že jsem to prořezal. Snad se to začne dělat rychleji.“

„Já si skočím pro pivo, a udělám zase nějaký dřevo,“ rozhodl se Karel a vydal se za Liborem. Po třech krocích se otočil: „Nechceš taky donést?“

„Rozhodně se nebudu zlobit, děkuju,“ souhlasil Josef.

Karel byl během chvíle zpět a podával Josefovi orosený půllitr. „A jak v *Chorvatsku*, viděli jste tam delfíny?“

„Neviděli. Sice jsem taky četl, že se na *Jadran* vrátili, ale my je neviděli. Ale viděli jsme spousty jiných krásných věcí. A i když mnozí stále papouškují, že sem zase dotáhli *Covid* ti, co si nemohli odpustit moře, tak my jsme, zaplaťpánbůh, nedotáhli nic. Možná to rozšiřovali spíše ti, co vyrazili na *Sněžku* a na *Šumavu*, kde chodili, aspoň co jsme viděli, lidi jako o prvním máji v průvodu a hospody tam praskaly ve švech.“

„Tak chápej, na někoho to svěst musí. Ty se tím netrap.“

„Jenomže víš, jak to je. Stádo nepřemýšlí, stádo papouškuje. Už jsem se potkal s tím, že lidi, co přijeli od moře, tvrdí, že byli u *Balatonu*, aby měli klid. Prostě dnešní svět učí lidi lhát a pomalu se vracíme do doby před listopadem. Už chybí snad jen domovníci a uliční výbory, aby tě kontrolovali a případně nahlásili.“

...

...

...

„Koukám, že jsme přišli právě včas,“ ozvali se spokojeně téměř jednohlasně Jana s Petrem.

„To je to pravé umění, přijít včas,“ zhodnotil jejich příchod Karel.

„Na zdraví,“ pronesl Marcel a všichni, co si dopřáli mandlovici, si přitukli plastovými kalíšky. Opravdu byla skvělá, jemná a chuť mandlí byla velmi výrazná.

„Dáme asi i do druhé nohy, abychom byli stabilní. Koneckonců to můžeme brát jako tekutou roušku,“ navrhl Pavel a naléval druhé kolo. Prasátko ještě nebylo k požívání,

„Jdu ještě na *paddleboard*,“ oznámila Věrka. „Tady si to vždycky pěkně užiju.“

„Proč ti Pavlík nekoupí aspoň jeden domů? Mohla bys na něm být častěji,“ zajímal se Marcel.

...

...

...

Autor prohlašuje, že nenese odpovědnost za slova, jež osoby v románu říkají a myšlenky které prezentují. Nejsou to slova autora, ale pouze slova vyřčená postavami románu, která jen autor přenesl do literárního světa.

A jen na závěr. Musím poděkovat Covidu 19, alias SARS-Cov-2. Nebýt jeho, jen obtížně bych při své oblíbené prokrastinaci našel tolik času na sepsání tohoto románu.

Ludvík FILIP

Původní vzdělání SPŠ stavební Brno. Od té doby až do současnosti si prošel různými pozicemi od práce dělníka u lopaty až po pozici nejvyššího představitele organizace. Poznal práci jak dělnickou, tak řídicí, ale i druhou stranu mince, jako předseda odborové organizace tehdy po roce 1989. V roce 2014 ukončil magisterské vzdělání na VŠFS, kde od stejného roku také přednáší a vede BP a DP. Vším, čím byl, byl rád, a z každé pozice si odnesl jen pozitivní zkušenosti, ač sám pesimista. Na svých stránkách má volně k dispozici články, v nichž reaguje na aktuální témata, především z jeho oblasti působení, jež však mají přesah i do běžného života. Román je vyústěním pohledu na svět očima druhých, se kterými se setkává v organizacích, kde působí, nebo které slýchává při pozorném naslouchání. Prožil si bohatý a pestrý život a svoboda je dle něj taková, jakou si ji člověk udělá. Bohužel v dnešní době je čím dál více oklešťována. Vnitřní svobodu nám však nemůže vzít nikdo! Tedy kromě nás samotných.

Základním heslem jeho života je NELHAT, což platí nejen pro osobní, ale i pro pracovní svět.

Tato kniha je prvním románovým příběhem, který autor vytvořil. Ostatní knihy byly doposud jen odbornými publikacemi.

Vydání knihy bylo financováno

NBQC
north bohemia quality center

...pro Vás, efektivně©

www.nbqc.cz

Další knihy autora

	(NE)KVALITA aneb pravdivý příběh kvality Autoři: Ing. Ludvík FILIP, Ing. Jiří ŠEBESTÍK Vydavatelství: Mgr. Tomáš Zahradníček – TZ-one vydána 2.5.2017 ISBN 978-80-7539-049-3 PDF
	Průvodce úspěšného manažera (jak se stát nejúspěšnějším v 21. století, a nejen...) Autor: Ing. Ludvík FILIP Vánoční dárek široké veřejnosti. Trvale volně dostupná ze stránek autora. (2018)
	Efektivní řízení kvality Autor: Ing. Ludvík FILIP Vydavatelství: Pointa Publishing s.r.o., vydána 18.11.2019 ISBN 978-80-907-5305-1 tištěná verze ISBN 978-80-907-5306-8 ePub ISBN 978-80-907-5307-5 Mobi ISBN 978-80-907-5308-2 PDF
	Management a kvalita sociálních služeb Autor: Tým autorů pod vedením Ing. Jiřího Horeckého, Ph. D., MBA., prezidenta APSSCR (LF jeden ze spoluautorů) Vydala Asociace poskytovatelů sociálních služeb ČR (2020) ISBN 978-80-88361-06-0

PROBUZENÍ

Ludvík Filip

Text c 2021, Ing. Ludvik Filip

Grafická uprava a sazba c 2021, Lukáš Vik

Obalka a obrázky c 2021, Ing. Ludvik Filip,

logo uvnitř hodin Mgr. Rene Filip

Korektury Ing. Jiří ŠEBESTIK

1. vydání c 2021, Lukáš Vik - E-knihy hned

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-318-3 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-319-0 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesigner Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>